

ment i Marineministeriet, hvor Øens Forhold forvaltes. Tværtimod, jeg maa sige, at alle de Gange — og det har ikke været saa faa —, jeg paa Beboernes Vegne har haft Lejlighed til at tale Øens Sag overfor Embedsmænd i Marineministeriet, som har med Øens Forhold at gøre, har jeg mødt megen Velvillie. Men for at en Sag skal ordnes, maa den ofte passere fra Marineministeriet til Indenrigsministeriet, til Finansministeriet, til Bornholms Amtskontor og til Øens Forvaltningskontor. Det er 5 forskellige Kontorer, den skal passere, inden den naar tilbage til sit Udgangspunkt, Marineministeriets Kontor, og paa den Maade gaar det, som enhver, der kender dansk Administration, let kan tænke, uhyre langsomt med at faa endog meget smaa Spørgsmaal ordnet. Jeg skal som Eksempel nævne, at først i den nu afvigte Oktober Maaned er det lykkedes Øens Beboere at faa udbetalt Brændselshjælp i Henhold til § 2 i Lov af 13. Juli 1918, og først efter gentagne Henvendelser er det lykkedes at faa Sagen ordnet 5 Fjerdingaar efter, at man andetsteds i Landet har faaet udbetalt Brændselshjælpen efter denne Paragraf.

Jeg skal yderligere nævne med Hensyn til Alderdomsunderstøttelsen, som altsaa sorterer direkte under Marineministeriet, fordi man ingen Kommunalbestyrelse og intet kommunalt Organ har paa Øen, at der endnu ikke er sket nogen Forandring i de Satser, hvorefter Alderdomsunderstøttelser udbetales forud for Krigen; man staar endnu paa Satserne forud for 1914, og disse Satser er jo ganske forældede. Nu ser jeg ganske vist paa Finanslovforslagets Anmærkninger Pag. 2099, at Beløbet foreslaas forhøjet med 2 Kr. Men det antager jeg er en Afrundingsoperation; i hvert Fald er den effektivt ganske utilfredsstillende. Jeg henstiller derfor, at der maa ske en Modernisering af Taksterne der, saaledes at de alderdomsunderstøttede paa denne Ø kan faa deres Understøttelse udbetalt efter Nutidens Takster.

Jeg vil henstille, at man i Marineministeriet overvejer, om det ikke var muligt at faa Øens Administration noget mindre omstændelig, end den er for Øjeblikket, og om det ikke var muligt under en aller anden Form at give Øens Beboere et kommunalt Organ, gennem hvilket de som andre Beboere her i Landet kunde give deres Ønsker Udtryk.

Jeg vil dernæst vende mig til nogle mere almindelige Spørgsmaal, og jeg vil først gøre nogle Bemærkninger til den højtærede Justitsminister. Som den højtærede

Minister vil erindre, fik vi for 3 Aar siden en midlertidig Auktionslov, Loven af 11. April 1916. Efter min Mening var det en mindre heldig Lov. Vi Bornholmere var imod den, men Jyderne var flere, de var stærkere end vi, og den blev vedtaget. Men der var indenfor Udvalget en enstemmig Opfattelse af, at det skulde være en midlertidig Lov, og at hele vort Auktionsvæsen skulde omordnes. Vi anmodede den højtærede Justitsminister om at træffe Foranstaltninger til, at en saadan Omordning kunde finde Sted, og det blev lovet, at der skulde blive nedsat en Kommission vedrørende hele vort i høj Grad forældede Auktionsvæsen. Jeg henstiller til den højtærede Minister, at denne Foranstaltning bliver truffet, da jeg mener, det er i høj Grad paakrævet, at Auktionsvæsenet bliver moderniseret.

Maa jeg vedrørende den højtærede Justitsministers Forretningsomraade sige en Ting endnu, nemlig vedrørende Dyreværnsloven. Denne Lov blev vedtaget her i Rigsdagen efter indgaaende Forhandlinger. Loven var inødeset med meget store Forventninger fra Dyrevennernes Side. Man glædede sig meget derved, om end den Form, Loven fik, ikke var ganske den, man havde kæmpet for; men den var dog et betydeligt Fremskridt i Forhold til det, der var gældende Lov forud for denne Lovs Vedtagelse, idet der navnlig var givet mere vidtgaaende og klare Definitioner af, hvad der skulde anses for Dyreplageri, ligesom ogsaa Bøderne var satte op, og der var truffet en Række Detailbestemmelser, som vi ansaa for at være af Betydning. Jeg vil imidlertid sige, at denne Lov har beredt Dyrebeskyttelsesvennerne en Række Skuffelser. Vi har ikke faaet det ud af den, vi havde ventet, og navnlig mener vi, at den Maade, den praktiseres paa fra Dommernes Side, ikke er tilfredsstillende. Det er i Virkeligheden saaledes, at det, der sker i Henhold til denne Lov, i alt væsentligt er det samme som det, der skete forud for denne Lovs Vedtagelse, navnlig derved, at en Række endda meget alvorlige Dyreplagerisager afgøres i Mindelighed, med latterlig smaa Bøder, som slet ingen Betydning har for den Mand, som er nødt til at erlægge den 5-Krone eller 10-Krone i Retten for en oven i Købet meget alvorlig Forseelse, men ogsaa fordi de Domme, der fældes i Henhold til denne Lov, er saa overordentlig lempelige, at man egentlig ikke ret kan forstaa, at humane Dommere, som fælder disse Domme, kan benytte denne Lov paa denne Maade.

Vi har derfor i sin Tid, en Repræsen-